

EEN „JAMBOREE”

Op de Jamboree te Melbourne waren tienduizenden padvinders samengestroomd. Het was er volop vreugde, men genoot er van sport en oefeningen in de vrije lucht, men zong er, kortom het waren echte jeugddagen. Nu waren onder de jongens, uit den aard der zaak, Christenen en Heidenen vermengd; er zaten Mohammedanen onder, Boeddhisten, kortom het was niet enkel een staalkaart van rassen en naties, maar ook van godsdiensten en belijdenissen. Onder de groep jongens, die uit Japan afkomstig was, bevond zich ook de jonge Sato; hij was de zoon van een Christen koopman te Tokio, die tevens groote pakhuizen bezat te Shanghai en Singapore. Deze jonge Sato was ook een oprechte Christelijke jonge man; hij zag op de Jamboree het gewoel om zich heen, en nam plotseling een besluit. Hij sprong op een rotsblok, en riep met een groote stem in het Engelsch: „Ik wil jullie wat vertellen over de eerste Jamboree van Christus.” Vooral de Christenen onder de verzamelde jeugdmassa keken op: „Christus heeft nooit een Jamboree gehouden,” dacht men. De een vond het belachelijk, de ander zelfs profaan. Maar hun gelach of ergernis week geheel en al, toen de jonge Sato den Bijbel nam, en las: „En Jezus, de scharen ziende, is geklommen op een berg... en Zijn mond geopend hebbende, leerde Hij hen, zeggende...”

Met klem bracht de jonge Japanner het Evangelie der genade; liet hij het licht der Wereld ook schijnen in de harten der padvinders. Het woord van een zoo overtuigend sprekend padvinder, tot duizenden padvinders gebracht, had invloed op de jonge harten, en tientallen jonge levens verbonden zich aan den dienst van God. W. L.

DE EENZAME WACHTER

Eenzaam aan zee staat trouw als een wakende wachter de duintop.

Blauw welft zich boven hem d' azuren hemel met witte wolken als een zondorschenen koepel, rustend in wazige verten aan de nevelige kim.

Rondom de wijde wereld vol broze eenzaamheid en breekbare stilte, lichtelijk doortrild van het rythmisch ruischen der zee aan zijn voet.

Meeuwen, zilverwit van wieken, rank in hun rappe vlucht, zweven deinend op den zeewind als een wemeling van wit hoog daarboven en deelen met den duintop de dagen van stille verlatenheid.

Schuchter op het breede, blanke strand beuren zich moeizaam opwaarts de duinen-in-wording, geschraagd door wuivende helm op hun zijden.

Ginds golft de zee, wijkend met haar wateren bij eb, maar dreigend naderend bij vloed, die den eenzamen wachter omspoelt.

Wie zal het winnen in den wedloop, zand of zee, duin of branding?

Hier geldt zonder genade het recht van den sterkste, maar totdat hij moet bezwijken zal de eenzame wachter strijdend staan in deze wereld van wind en water, die hem belagen....

J. Boerstra

